

četka, ko pogleda drugo vrstico naslova in vidi, da se je izpremenila komedija naenkrat pod Govekarjevo roko v veseloigro „s petjem“, torej prešla v isto kategorijo z „Rokovnjači“, „Desetim bratom“ in „Legijonarji“. To začudenje se le še veča, čim dalje čitaš; zopet in zopet naletiš na stvari, ki se prilegajo igri kakor dedkova očala mlademu vnučku. Obžalovanja vredno je, da g. Govekar, ki se šteje bajé za najboljšega slovenskega dramatika, ni imel toliko takta proti začetniku slovenske dramske umetnosti, da bi bil pač prenovil nekoliko jezik in izpustil, kar je našemu občinstvu tuje v nasprotju z občinstvom koncem XVIII. stoletja, a pustil pri miru dialog in pisateljev slog, ki gotovo ni tako slab, kakor si morda kdo domišlja. Tako je ravnal g. Govekar z Linhartom, kakor urednik s kakim mladim Prešerenčkom, toda ne da bi s tem igri kaj pomogel. Narobe: Govekarjevi pri- stavki so „Županovi Miciki“ samo v kvar. Linhartova „Županova Micika“ je podobna Govekarjevi kakor zdravo, krepko kmetiško dekle karikaturi, kakršno imamo večkrat priliko videti na ljubljanskem odru.

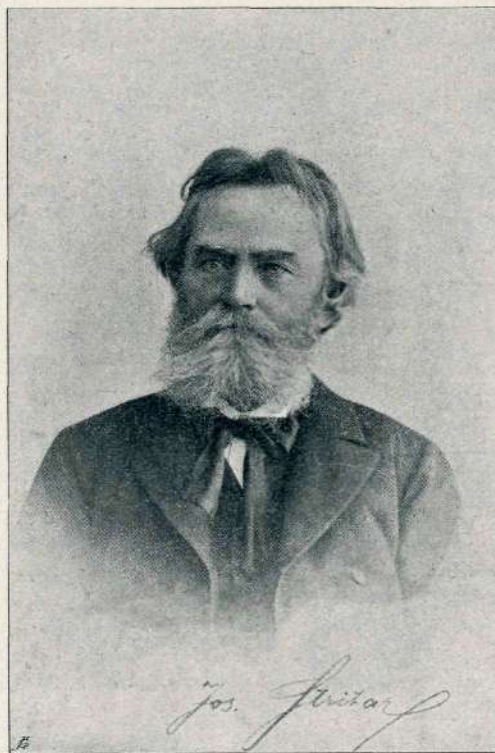
Pa da se o duhovitosti teh Govekarjevih dostavkov lahko vsakdo prepriča, naj navedem tukaj par takih mest, ki sem jih po primerjanju z originalno izdajo spoznal za Govekarjeve:

„Lukamatija vozi ljudi od kraja v kraj, kakor da bi jih bil ukradel, — tèle — tèle — ne vem že, kakšno tèle po dratu nosi semtertja pisma kakor blisk“, govori župan Jaka svoji hčeri Miciki (str. 5.) Anžetu govori med drugim: „Saj je bila (Micika) leto in dan v Ljubljani, da se je manire učila, in celo enega previzarja ali profesorja, kakor jim že pravijo, je imela za štrufarja. Anže: oče, nikar ne govorite o Ljubljani! Saj vém, kako se tam godi; samo enkrat sem bil pod Rožempohom (!), pa sem dosti videl za svoje žive dni. (Posnemaje s tankim glasom žensko blebetanje:)

„Lej jo, lej! kako se nese v židi in žametu, v štacuni pa jemlje vse na puf!“ — „Ali jo vidiš, kako škili po oficirčkih, njen mož pa misli, da ima nedolžno Suzano za ženo“. Tako so obirale druga drugo. — Tam pa je stal gospodič s tankima nožicama, kakor na dveh količkih in proti nebesom je pogledoval, kakor petelin, kadar poje, da sem si mislil: Revica putika, če verjameš temu kokodavsu“ itd. In zopet Jaka: Micika mi je pripovedovala „o neki neki stvari — pri mizarjih se neki dobi, — čakaj, kako ji je že rekla? — — — meni se zdi, da je rekla ura, ura, — (se spomni) poli, holi, tura, ali kaj takega? Anže: kultura je najbrže rekla“ (stran 13. sl. . .) In kako surov je ton, ki ga ljubi Govekar na več mestih, na primer str. 20: „Süßheim: kmetavzar (!) neumni! Kaj pak, tvoja bo! Hehe, moja, moja bo — vsaj nekđj časa — ostanke (!) pa že lahko dobiš, če hočeš“. In ono špikanje na zdravnike, („če ga eden ne spravi v večnost, ga bodo saj vsi štirje“ str. 21.) in nevoščljive advokate diši vse preveč po „Fliegende“, da bi bilo še duhovito, ne da bi govoril o „takemle škricu iz Ljubljane, ki ima hlače preklane, pa iz popirja klobuk“ (str. 25.) Kar je duhovitosti v teh „duhovitih“ „popravkih“, je duhovitost poulične dečadi, katere se mora dramatik in celo še „prvi“ sodobni slovenski drama-

tik vendar še varovati, ako hoče, da ga smatramo še za resnega.

A pogledjmo, kako notranje neverjetno je sledeče: Micika je imela pogovor z očetom radi Anžeta, ki ga ne mara in oče odide z ljubeznivim prigovarjanjem, naj vzame Anžeta. Nato pa Micika sama: Anže! Anže! pa zmirom le — Anže, kakor da bi družega ne bilo na svetu! Oče so že pozabili, kaj je ljubezen? „Prva ljubezen gotova bolezen“ in tega poje tri kitice Potem pa začne razpravljati o tem, kaj je pela: „To pesmico so rajna

Josip Stritar.

K edemdesetletnici.